

קרמסר, דב



דב (דוביק, דובל'ה), בן לאה ושלום, נולד ביום כ"א באדר ב' תשי"א (29.3.1951) בפתח-תקוה. הוא למד בבית-הספר היסודי על-שם קרול בפתח-תקוה, וכאשר מלאו לו שבע שנים עקרה משפחתו לארצות-הברית, לשנתיים ימים. כדי שלא תישכח העברית מפיו נשלח שם ללמוד בישיבה. כאשר חזר ארצה המשיך ללמוד באותו בית-ספר יסודי ואחרי-כן המשיך בלימודיו בבית-הספר התיכון על-שם י"ח ברנר בפתח-תקוה, במגמה הריאלית. דב היה תלמיד טוב וממושמע, בעל תפיסה מהירה ואהוב על מוריו ועל חבריו. כאשר למד בכיתה החמישית החל להתמסר לספורט, והקדיש לכך הרבה מזמנו וממרצו. הוא שיחק בכדורסל והתאמן באתלטיקה קלה באגודת "הפועל"

פתח-תקוה, ושיחק בכדורגל באגודת "מכבי יד-לבנים" בפתח-תקוה. בביתו יש אוסף של אותות רבים ומדליונים, מאותה תקופה.

דב גויס לצה"ל במחצית יולי 1969 והתנדב לשרת בחיל-האוויר. הוא החל להשתלם בקורס טיס, אך בטרם שנסתיים החליט "להדיח עצמו" מן הקורס, כיוון שסבר שאינו מתאים לו, והתנדב לשרת בחיל השריון. הוא השתלם בקורס צניחה, בקורס למקצועות טנק "פטון" ובקורס למדריכי קשר. את מרבית ימי שירותו בצבא עד ששוחרר, עשה על גדות התעלה והשתתף במלחמת ההתשה.

לאחר שירותו הצבאי הסדיר למד באוניברסיטת תל-אביב ובמכון על-שם וינגייט בנתניה. כיוון שראה בחינוך אמצעי לתיקון פני החברה עסק בהוראה בבית-ספר יסודי, והיה אהוב ונערץ על תלמידיו. הוא אהב לעסוק במלאכת יד, ובנגריית אביו שקד על בניית ארונות, כונניות ספרים ושולחנות. גם לטייל אהב והרבה לטייל ברחבי הארץ וליהנות מנופיה. דב היה סקרן והרבה לחפש ולבקר, לבדוק ולהעמיק. בקטע מפרי עטו כתב פעם: "אני מחפש עצמה בכל דבר - במילים, בנוף, במנגינה, בשיר, ביופי, בפראות, בהתפרקות, בדממה, באנשים, בחיים". בכל תחום ביקש למצות את המירב, בלא לאבד כלום. הייתה בו פשטות, רגישות כלפי הזולת ואהבת אדם. הוא היה איש-אמת, ישר דרך ובעל מצפון. תמיד הקרין סביבו אווירה טובה ותחושת חברות. אנשים ביקשו את קרבתו כדי ליהנות מחוש ההומור שלו, מחיזו ומן הרוגע שלו. באחד המכתבים כתב לחברו: "לאהוב אנשים - זה הדבר הטוב ביותר שאפשר לעשות - להביט בהם הרבה זמן, לחשוב ולהגות בהם". כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים, וכשלא נקרא מיד ליחידתו ירד לבדו לסיני ושובץ ביחידת שריון שהשתתפה בקרבות הבלימה נגד המצרים. ביום כ' בתשרי תשל"ד (16.10.1973) נפל בקרב בגזרה המרכזית, בציר "טרטור", ליד "החוזה הסינית". הטנק שלו נפגע בשעת פריצת הדרך לראש הגשר מעברה של תעלת סואץ, והוא נהרג במקום. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בפתח-תקוה. השאיר אחריו הורים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "דב הצטיין במילוי תפקידו, ניכר בכושרו

המקצועי, באחריותו ובמסירותו הרבה לתפקידו ולצוות הטנק שלו". משפחתו הוציאה לאור ספר לזכרו.